

P. III

(noget enkelte momenter til drøft)

Statsråd Quisling ^{for}

har tatt op kampen mot kommunismen i vårt land. Erfaring viser, at kommunismen fører til åndelig og materiell død for et samfund. Livsutfordelse og livsøvert av alle gode menneskelige egenskaper stekkes og dreges.

Norge er i sin rot et sunt, godt samfund - langt på vei i det store nationale gjennreisningsarbeide, som pågår det hele land over på alle dele av samfundslivet. Alt dette vil ødelegges av kommunismen. Seier denne, vil vi kunne skrive om Norges Rikes 2de uendgang. - 1ste gang var i 1536.

Med Quisling er det første gang at et medlem av regjeringen går uttrykkelig tilfelle mot kommunismen som kan kjempe motere enn noe av annen medlemmer. Faren i hele sitt omfang sees stikke av store deler av de borgerlige partier. Ukjendighet i utværskepotetikk, ubekjentskap med de store statens kamp for eksistensen, i det denne senere kunne tviler på magt. gjør at våre politiske ledere regne i sin adms. hel kan ses å være statsmenn ell. statsgjører. Følgen herav er at de ~~kan~~ i en overdreven grad kan et gjalt av vidre spørsmål, sosiale spørsmål og hendelser. går langt videre enn den øvrige verdens utbredning -

langer i sin alm. best. helse.

Følgen er da videre, at vårt land lett frembyr sig som et særdeelt beytte for de benyttelig fremstredene korrupte ideer, som er i ferd med å audivere det svenske folk.

Vårt land har ikke hatt krig på 118 år. Det har ikke i alle disse år - isto i 1905 - stått be-
kjentskap med stor fare. Autoritetene ser aldrig
særlig stor fare isto i meget alvorlige forklare
forstælelser. De er nemlig evigens gang var nok om
vår egen autoritet, stort set i kvittfald.

Det er begyndt å bli alvorlig, at rettsordenen
kollapser forresten. Og opretholdelsen av denne er
dog den første betingelse for opretholdelsen av et sam-
fund, hvor lov og orden skal kunne og ikke øst-
løst. -

Statsråd Quisling ser all dette og er en mann
av den kraft og de dimensjoner at han bør bli
en folkefører, da det er gjelder å bevare vårt gode
store samfund med sine overordentlig utvirkende
muligheter for fremtiden.

Han bør herunder støttes av hvor nasjonal-
synet av det samme og korrige.

Stans Kamp er ennå kun i vår begyndelse.
Det er da klart, at hans allerede på det nu-
værende tidspunkt bør ges all mulig støtte.

for en mere å øke sine skanser for å gå
seiret ut av sin kamp, som i sin beund kan
bli det sterke folks kamp for bevarelsen av rett-
egget seg.

En effektiv hjelp for slaktråden kunde være
å igangsette et for anledningen "ansatt" presse-
arbeide. Dette bør sentlig søkes drevet i bladorganer,
som kan ses å stå "fordende" eller "uikere".

Man bør altså søke å få "Quisling betente"
ell. "Quislingforordet" artikler inn i organer, som
ligger mest mulig utover til venstre. Hele den høire-
sindede borgerlige presse har man jo. -

Det er da ledende lokale venstreorganer det
gjelder å få fatt i. De store hovedstadsblade
spiller her en forholdsvis ringe rolle.

Stemmen delte til ordaktörerne for disse blade
bør da ikke gjøres noe mindre, jernantlig holdt
søkerarbeid og samtaler, som ikke må gå noeget
benedent mot seg. - Skriftlige korrespondens har kun
ringe betydning. Det mest effektive og direkte
personlig påvirkning kan derimot føre til store
resultater.

Det kunde da være å anbefale, at ansatte
overen, kjent for nasjonalisme og stående frett i
politisk henseende, ved mestlig påvirkning

derelike eller ved medlemmernes beaktelse vedt.
 fremgangener: -

Denne fremvekampagne burde formentlig ledes
 fra følgende områder for det sydlige Norges vest-
 kystområde:

1. Halden (Kerni. - Tarvslage Stang)
2. Brendal (--- - Byfoged Kroton)
3. Kristiansand (--- - Kapteni Kerni)
4. Stavanger (--- - Skoleenip Bakeland, Klaus Stetter)
5. Bergen (--- - Kapteni Orngstad)
6. Ålre (--- - Skolevit. Skuggvick)
7. T. Kerni (--- - Gross B. N. Dahl ?)
8. Hamar (--- - Direktør Slouland)
9. Drammen (--- - Redaktør Rekmend)
10. Voss (--- - Dr. Hartem)

Ved fremveidelse til disse herres ell. gjernom
 dem til andre videresente, burde det ved gjen-
 nem tillidsfulde anbefalder, naar frem til den del
 av vestrepartiet, som står vakkende i denne
 sak. Med støttegit i en nær frondt og i høya
 fremover skal stelles like overfor og ha stend provoket
 i alle denne sak til det være en overgjørende
 bekjamping om det kan lykkes å skape selv en
 liten minoritet i vestrepartiet til fordel for
 Quisling's sak - prinsipiell og sel.

En sådana minoritet vil kunne få energi og kraft til å vaktminnere og svakke majoriteten, som vi legger vekt på for de urealitetene politiske begreper, som ført og fremst representeres av J. d. Illowickel.

Prinsippalt vis det anbefales, at det særskilt er det slikkelekt manna (u fann) vil bli de uerente lærerne for å arbeide på stedet. - For å være konkret skal nevnes et enkelt eksempel. - Men som skoleinspektør Esteban og klasse Stetter kan vi med sikkerhet venter å kunne oppnå verdifulle resultater i et så ledende utvalgsorgan, som Stavanger offentlig, de vil også selo eller gjennom sine politiske venner nå ut i de rette pressorganer i Rogaland.

Subsidært anbefales å vektlegge de uerente lærere til Oslo. - Det vis imidlertid ervidres, at jo mer østent og konkret dette arbeide drives, des bedre. -

Statsråd Quisting vis i sin sak støttes så langt som og merk beten tillater det

P.S.

Oderi nokk så, at parolen til de lokale organer vil gå på vekt. Partis pers. sek. i Oslo. I tillegg vis det er de lokale etare - individuelt - ofte fri for seg noen grad under trykket av lokale abemninger og opfatninger. -
D.S.

P. M.

(Hogen enkelte momenter til støtte for Quisling-aksjonen.)

Statsråd Quisling.

har tatt op kampen mot kommunismen i vort land. Erfaring viser, at kommunismen fører til åndelig og materiell død for et samfund. Livsutfoldelse og livsvekst av alle gode menneskelige egenskaper stekkes og drepes.

Norge er i sin rot et godt, sunt samfund - langt på vei i det store nationale gjenreisningsarbeide, som pågår det hele land over på alle deler av samfundslivet. Alt dette vil ødelægges av kommunismen. Seiner denne, vil vi kunne skrive om Norges Rikes 2den undergang. - 1ste gang var i 1536.

Med Quisling er det første gang at et medlem av regjeringen går virkelig tilfelts mot kommunismen som han kjenner næiere enn nogen annen nordmann. Faren i hele sitt omfang sees ikke av store deler av de borgerlige partier. Ukyndighet i utenrikspolitikk og ubekjentskap med de store staters kamp for eksistensen, idet denne ennu kun hviler på makt, gjør at vore politiske ledere neppe i sin almindelighet kan sies å være statsmenn eller statstjenere. Følgen herav er at de i en overdre en grad kun er optatt av indre spørsmål, sociale spørsmål og herunder går langt videre enn den øvrige verdens utviklingslinjer i sin almindelighet tilsier.

Følgen er da videre at vort land lett frembyr sig som et modent bytte for de temmelig fremskredne korrupte ideer, som er i ferd med å avlive det russiske folk.

Vort land har ikke hatt krig på 118 år. Det har ikke i alle disse år - selv i 1905 - stiftet bekjentskap med stor fare. Autoritetene ser aldri nevneverdig fare selv i meget uholdige folkelige forteelser. De er neppe nogen gang var nok om sin egen autoritet, stort sett i hvert fall.

Det er begynt å bli ahmindelig, at rettsordenen tillates krenket. Og opprettholdelse^{m/} av denne er dog den første betingelse for opprettholdelsen av et samfund, hvor lov og orden skal herske og ikke rettløshet. -

Statsråd Quisling ser alt dette og er en mann av den kraft og de dimensjoner at han bør bli en folkefører, da det nu gjeller å bevare vort gode norske samfund med sine overordentlig udmerkede muligheter for fremtiden.

Man bør herunder støttes av hver nasjonalsindet norsk mann og kvinne.

Hans kamp er ennå kun i sin begyndelse. Det er da klart at han allerede på det nuværende tidspunkt bør gis all mulig støtte for ennå mere å søke sine chanser for å gå seirrik ut av sin kamp, som i sin bund kan bli det norske folks kamp for bevarelsen av sitt eget leg.

En effektiv hjelp for statsråden turde være å igangsette et for anledningen "avpasset" pressearbeide. Dette bør særlig søkes drevet i bladorganer, som kan sies å stå "tvilende" eller "usikre".

Man bør altså forsøke å få "Quisling betonte" eller "Quisling-farvete" artikler inn i organer, som ligger mest mulig utover til venstre. Hele den høiresindete borgelige presse har man jo. -

Det er de ledende lokale venstreorganer det gjelder å få fatt i. De store hovedstadsblader spiller her en forholdsvis ringe rolle.

Henvendelse til redaktørene for disse blader bør da skje gjennom muntlige, jevnlig holdte konferanser og samtaler, som ikke må gis nogetentligst preg. - Skriftlige henvendelser har kun ringe betydning. Det ~~menneskelige~~ ^{muntlige} ord gjennom direkte personlig påvirkning kan derimot føre til store resultater.

Det turde da være å anbefale, at ansatte navn, kjent for nasjonalsinn og stående fritt i politisk henseende, ved muntlig påvirkning direkte eller ved mellommenn bearbeider vedk. presseorganer. -

Denne presskampanje burde formentlig ledes fra følgende ~~center~~ ^{center} fo det sydlige Norges vedkommende : -

1.	Halden	(henv.	- Tannlege Haug.)
2.	Arendal	(-	- Byfoged Krohn.)
3.	Kristianssand	(-	- Kaptein Heim.)
4.	Stavanger	(-	- Skoleinsp. Eskeland, Klaus Sletten.)
5.	Bergen	(-	- Kaptein Dugstad.)
6.	Møre	(-	- Skolebestyrer Skuggevik.)
7.	Trondheim	(-	- Gross. O. N. Dahl?)
8.	Hamar	(-	- Direktør Stousland.)
9.	Drømmen	(-	- Redaktør Raknerud.)
10.	Voss	(-	- Dr. Harlem.)

Ved henvendelse til disse herrer eller gjennom dem til andre interesserte, kunde der vel gjennom tillidsfulde samtaler nås frem til den del av venstrepresen som står vakkende i denne sak. Når Stortinget i en nær fremtid og i tider fremover skal stilles like overfor og ta standpunkt til hele denne sak, vil det være av avgjørende betydning om det kan lykkes å skape selv en liten minoritet i venstrepartiet til fordel for Quislings sak - principmessig sett.

En sådan minoritet vil kunne få evne og kraft til å intermidere og svekke majoriteten, som ennå ligger under for de urealistiske politiske bepreper, som først og fremst representeres av J. L. Mowinckel.

Principalt må det anbefales at der sendes en dertil skikket mann (se foran) ut til de nevnte centra for å arbeide på stedet. - For å være konkret skal nevnes et enkelt eksempel. - Menn som skoleinspektør Eskeland og Klaus Sletten kan med sikkerhet ventes å kunne opnå verdifulde resultater i et så ledende venstreorgan som Stavanger Aftenblad. De vil også selv eller gjennom sine politiske venner nå videre i de rette presseorganer i Rogaland.

Subsidiært anbefales å innkalle de nevnte herrer til Oslo. - Det må imidlertid erindres, at jo mindre ostentativt og tendensiøst dette arbeide drives, dess bedre.

Statsråd Quisling må i sin sak støttes sålangt evner og omstendigheter tillater det.

P. S.

Det er nok så, at parolen til de lokale organer utgår fra vedk. partis general sekretær i Oslo. Imidlertid viser der sig at de lokale blader - individuelt - ofte frigjør sig i nogen grad under trykket av de lokale stemninger og oppfatninger. -

B. S.

Underskrivne norske borgarar takkar Riksråd Quisling for arbeidet hans til vern um freden og den frie riksskipnaden innetter og sjølvstendet utetter.

Soga lærer oss, at eit vyrdlaust mindretal, jamvel um det svært lite, greider å gjera oppreist og rive til seg samfundsmakt dersom det store fleirtalet av folket er likeselt og statsmennene ikkje passer på. Når et slikt vyrdlaust mindretal fyrst sit med samfundsmakti er det etter måten lett å halda det store folkefleirtalet nede i tneidom, både åndeleg og lekemleg. Me såg, kowleis ein yppst folkehøp bar seg åt på Menstad i fjor. Kva eit slikt uppstyr kunde ha ført til, um det ikkje i Forsvarsdepartementet hadde site ein chef som ikkje spilte ein augneblisk, fyrr alle turvande åtgjerder var tekne til å halda uppe rettskipnad det kan ein lett tenkja seg etter dei planana, som låg bak uppstyret.

Det er ikkje berre den frie riksskipnaden, som står på spe for oss, so framt statsmennene våre søv og ikkje vakjer. Nei, tenkjer ein seg, at me fekk ein social revolusjon hjå oss etter russisk mynster, so er det og ute med sjølvstendet.

Etter ein slik revolusjon er det tvillaust at Norig kom um frammandvelde, direkte eller indirekte. Me hev fyrr i nokre hundrad år høvt eit frammandvelde, som gjorde sitt beste til å nytta ut vårt land og folk til gagn for eit anna land. Det er ingen grunn til å tru, at det nye frammandvelde, som me kom til fåfå etter ein social revolusjon, vart likare på nokon måte enn det gamle var. Tvert um.

Det er visseleg so, at det berre er eit ørlite mindretal, alvorleg hyller revolusjonsplaner. Det store fleirtalet både i by og bygd og i alle samfundslag held trufast på den frie riksskipnaden og landsens sjølvstende. Når berre då styremaktene kjenner sikk andsvaret sitt og gjer skyldnaden i rette tid utan tvil og tviking, kann folket vårt vera trygt i alle høve. Difor er me so takksame mot riksråd Quisling, som hev synt i gjernin at han er rette mannen på rette staden.

Me krev no, at riksmaktene tek alle turvande åtgjerder til vern um den frie riksskipnaden og sjølvstende.

Det er betre å vera fyre var enn etter snar.

Ms. fol. 1924.10 c.

106958

den Haag, 24.IX.1920.

Denneweg 50.

Hochgeehrter Herr Professor

Nansen,

Sie halten es für schwierig, über die Frage, ob der Krieg die Moral der Menschen ändern kann, einige Einigung zu bekommen. Es schade, dass Sie so denken und ich möchte Ihnen vorschlagen, es einmal auf einen Versuch ankommen zu lassen. Ich würde mich freuen Ihnen beweisen zu können, dass bei mir im Kriege die Intensivität der Fürsorge für Norge ebenso stark entwickelt war, wie meine Liebe zu meinem Vaterlande.

Ich nehme es niemand übel, wenn man mich in Norge anklagt, denn ich kenne ja die Argumente nicht, die man der Anklagen zu Grunde legt. Könnte ich doch einmal zu Ihnen Stellung nehmen! Jedem Mörder räumt man das Recht zur Verteidigung ein, nur ich muss bisher schweigen und schweigen.

Ihr Land hat mich öffentlich gedemütigt wie kein anderes. Und trotzdem bin ich in meinem Empfinden für Norge theoretisch und praktisch ein Freund geblieben. Da, wo ich einmal Fuss gefasst habe, reisst mich nichts los; da bleib ich festgewurzelt, auch alle Stürmen zum Trotz. Und warum bin ich so? Weil mir mein Gewissen sagt, dass ich meinem schwerbedrängten Heimatlande als Offizier die Pflicht erfüllte und dass ich Norge und denen, die dort wohnten, auch in schwersten Zeiten und bis heute die Treue gehalten habe.

Ich hoffe, dass Sie Ihre russische Reise bald hinter sich haben und würde mich freuen, einmal eine günstige Nachricht erhalten zu dürfen. Ich bin ab 3. Oktober auf 4 Wochen in Berlin, wo ich in der Emserstrasse 21 wohne und kehre dann wieder nach dem Haag zurück, wo ich ständig wohne.

Mit besten Grüßen

Ihr ergebenster

Wilhelm Filchner